

Část první

Co ještě zbývá?

Když se loučíme s někým, koho nejspíš už nevidíme, je to pocit tak trochu jako bychom umírali. A každá taková smrt samozřejmě bolí. Něco v nás umírá, znovu a znovu, a my tomu nemůžeme zabránit, ať už se nám to líbí, nebo ne.

V šestnácti je svět kolem nás většinou ustálený. Nic moc se nemění. Proto každá změna, která přijde, člověka tolik zaskočí. A možná to potom bolí o to víc. Protože jsme to prostě nečekali.

Jsme zvyklí na něco, co udává tempo našemu životu. Rodina, škola, místo, kde žijeme. Jsme zvyklí na to, co každé ráno, den co den, vidíme. Čím žijeme. A každá nepatrná událost, která ten koloběh naruší, nás vyvede z rovnováhy. Zem se nám pod nohama zachvěje, dech se nám vzpříčí v hrdle, víme, že se něco děje, ale nerozumíme tomu – a máme strach. Z ničeho určitého, a přece nás svírá tak pevně, až se nemůžeme nadechnout.

Chci být pořád ta obyčejná, bezstarostná holka, jakou jsem byla ještě poměrně nedávno. Ale vím, že už taková nikdy nebudu. Čas se vrátit nedá. Nedá se změnit to, co už se stalo. A nezáleží na tom, jak moc usilovně po tom toužíme.

Jak moc si to přejeme každé ráno předtím, než otevřeme oči.

Nejspíš mě mělo napadnout, že se s mámou něco děje, ale nenapadlo. V šestnácti vás takové věci prostě nenapadají. Myslíte víc na sebe než na jiné. A tak to asi má i být. Jen osud na to někdy nebere ohled.

Pořád si říkám, že kdybych si věci kolem sebe víc všimla, třeba by se to nakonec nestalo. Ale i když si snažím namluvit, že bych to mohla změnit, vím, že ve skutečnosti by se nezměnilo vůbec nic. Dopadlo by to stejně a stejně by to i bolelo. Asi je lepší, že jsem si hodně dlouho neuvědomila, že je něco jinak. Že bych se měla začít bát...

Viktor ji zaujal hned, jak se ve škole objevil. Ten první školní týden přinesl změny v mnoha směrech. Tehdy samozřejmě netušila, jak se jmenuje. Nevěděla ani o jeho přítomnosti v šatnách, možná proto o něj doslova zakopla. Vylétla ze šaten a v uších jí drnčelo zvonění. Spěchala do třídy, aby nepřišla pozdě. On také pospíchal.

Na rozdíl od ní však mířil na opačnou stranu – k ředitelně. To v tu chvíli samozřejmě nevěděla.

Vběhla mu do náruče, až to kříslo. Jejich hlavy o sebe zaduněly, takže se jí zatmělo před očima, a on na tom nejspíš byl dost podobně. Zrovna se pro něco shýbl, protože

jinak byl o dost vyšší než ona a hlavou by mu drcla maximálně někam do svalnaté hrudi. Chtěla mu začít nadávat, ale sotva se na něj podívala, všechna slova jí na rtech odumřela. Měl zřejmě stejný problém, protože na ni zíral s otevřenou pusou a nic neříkal.

Ani jeden z nich si nevšiml, že ohlušující zvonění dávno ustalo a na chodbách panuje až přízračné ticho. Jen na sebe zírali.

Patřil ke klukům, které prostě nejde přehlédnout. Vysoký, svalnatý (nejspíš fotbalista, napadlo ji), s neuspořádanou kšticí, která mu neposlušně padala do očí. Jeho vlasy měly barvu zrajícího obilí a dosahovaly mu až na ramena.

Nedělala si iluze, že by ho zaujala zrovna ona.

Tak obyčejná. Tak nezajímavá.

S chlapeckou postavou a rozčuchaným účesem.

Jako obvykle na sobě měla džíny a tílko, a na něm flanelovou modročerně kostkovanou košili, svou oblíbenou.

Sklopila hlavu a ofina skryla zrádný ruměncem na její tváři. Nebo v to alespoň doufala. Ale on k ní přistoupil a jemně jí nadzvedl bradu ukazováčkem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se tiše a díval se jí do očí tak naléhavě, že se jí zničehonic roztřásla kolena.

„Já jo,“ hlesla. „A ty?“

Usmál se. A ten úsměv Erice prostě ukradl srdce.

Ted' stála před zrcadlem a zvažovala svoje možnosti. Vzpomínala na tu chvíli, kdy tam stáli, ticho je obklopilo jako mlčenlivý svědek jejich nečekaného setkání

a přestalo jim záležet na tom, že by oba měli být někde úplně jinde.

Dávala se na svůj odraz a kriticky zaznamenávala nedostatky, které se naučila přehlížet. Vlasy jí dosahovaly sotva k bradě, v krátkém rozčuchaném mikádu jí poletovaly kolem hlavy. Ofina jí padala přes levé oko a měla stejnou délku jako zbytek účesu. Na pravé straně si vlasy obvykle zastrkávala za ucho. Měla je špinavě hnědé, vyšisované od slunce do neurčitého odstínu. Vypadala jako neposlušný skřítek a její oči jako by to dokazovaly, už jen tím, jak nezbedně jí v nich jiskřilo. Ale někdy, někdy jí zrcadlo vracelo odraz křehké dívky, která má strach.

Strach z toho, že nikdy nepozná, co je to láska.

Denně viděla, jak by měla vypadat. Stačilo se podívat na její rodiče. Na kamarádky, které měly víc štěstí než ona. Na spolužačky. Ale i když po ní toužila, ta tolik očekávaná láska zkrátka nepřicházela.

Až jednou přišel Viktor.

Od toho dne, co do sebe narazili v šatnách, ho nemohla pustit z hlavy. Byl o dva roky starší – to už stihla zjistit. Nedokázala na něj přestat myslet. Jestlipak on myslí na ni? Ví, jak se jmenuje? Do které třídy chodí?

Ona o něm věděla všechno. Všechno, co šlo zjistit.

Nebylo toho moc, ale jí to stačilo. Její nejlepší kamarádka Darina měla oči vykulené navrch hlavy, když jí vyprávěla o nečekaném setkání. A zřejmě jí maličko i záviděla. Protože Viktor se stal předmětem debat snad všech dívek ze školy.

Proč by měl mít zájem zrovna o ni?

Srdce v ní pokleslo pochybami.

Někde v bytě průvan prudce přivřel dveře a ohlušující rána vytrhla Eriku ze zamyšlení. Odrhla svůj pohled od zrcadla a podívala se ke dveřím svého pokoje. Zvýšené hlasy k ní dolehly téměř okamžitě. Takže to nebyl průvan.

Zamračila se.

Ještě poměrně nedávno si neuměla představit, že by se rodiče vůbec někdy hádali. Ale to se změnilo. Teď se hádali téměř každý den a ona se zbaběle schovávala ve svém pokoji a snažila se ty zvýšené hlasy za zavřenými dveřmi nevnímat. Snažila se předstírat, že je všechno jako dřív. Jenže ji to nesmírně unavovalo.

Nedalo se předstírat, že se nic nezměnilo, když to na ni řvalo skoro ze všech míst, kam se podívala. Máma měla v očích vždycky takový zvláštní, napůl zasněný výraz. Kdysi to patřilo k věcem, které měla na své mámě nejraději.

Teď měl táta v očích starosti a máma smutek. Na něčem zásadním se nemohli shodnout – ale Erika nestála ani jednomu za to, aby jí řekli, co se stalo. A mámin užaslý, zasněný výraz se změnil. Pořád jí seděl v očích, ale teď už se netýkal táty. Jako by se jim oběma vzdalovala. Nemohli ji zastavit, nemohli se k ní dostat blíž. Stáhla se do svého vnitřního světa a o ten se s nikým dělit nechtěla.

Táta se zlobil. Erika to poznala, ale nechápala, *proč* se zlobí. Ani on jí nic nevysvětloval. Možná se domníval, že to není zapotřebí. Že se zase všechno vrátí do starých kolejí.

Ale nevrátilo.

Ten vlak už prostě nešel zastavit. Jakmile se rozjel, věděla, že z něj nikdo z nich nedokáže vystoupit a že pojedou

dál, dokud na to budou mít sílu. Jenže jak dlouho potrvá, než jim všechny síly a všechno odhodlání dojdou?

Hlasy utichly. Ticho bylo snad ještě horší než křik.

Křičel vlastně jen táta. Máma mlčela a nechala kolem sebe jeho slova dopadat jako hromobití. Věděla, že ve skutečnosti jí neublíží.

Protože ji miloval.

Ještě donedávna si Erika myslela, že ta láska je něco, co nikdy nezmizí. Teď už si tím tak jistá nebyla.

Táta byl o dost starší než máma. Té vlastně nemohlo být o moc víc než teď Erice, když zjistila, že čeká dítě. Nejspíš to pro ni tenkrát muselo být těžké. Ale měla tátu. Nikdy Erice nevyprávěli o tom, jak se seznámili. I když by ji to moc zajímalo.

Erika nikdy nepoznala ani jednoho ze svých prarodičů. Ti tátovi už nežili. A s těmi máminými se nestýkali. Máma o nich nikdy nemluvila. Jako by snad ani neexistovali...

Co se mohlo stát, že se máma tátovi najednou vzdaluje? Že ho nechce pustit do svého světa? Co chrání tak důležitého, že je to důležitější než on a Erika?

Ozvala se další rána. Erika poznala, že práskly domovní dveře. Vzdalující se kroky už slyšet nemohla, ale věděla, že táta hádku vzdal a šel se uklidnit ven. V poslední době to dělal často. Tak často, až si začínala myslet, že jednoho dne se třeba z těch útěků před vlastní ženou už nevrátí...

Dívala se na dveře a přemítala, jestli je má otevřít a jít za mámou. Dřív by to udělala. Ale v tomhle bytě už nic nebylo jako dřív. Všechno se změnilo.

I ona.

Nechtěla myslet na hádky. Chtěla myslet na Viktora.

Vzdychla si a přistoupila k oknu. Z výšky 10. patra se, skrytá za záclonou, dívala dolů na ulici. Mezi chodce se brzy vmísila vysoká a robustní postava jejího otce. Mířil ulicí k parku. Chtěl být sám. Ale ve městě, ve kterém život neutichá ani v noci, nikdy nemůžete zůstat sám.

A on to věděl.

Erika to věděla také, a proto nechápala, proč táta pořád utíká. Dívala se za ním, dokud se jí neztratil z očí. Jeho postava se v dálce rozplynula jako duha, která se ještě před chvílí majestátně tyčila nad sídlištěm. Zpod mraků vykouklo nespěšné slunce a začalo osušet mokré chodníky a silnice.

Tramvaje pod oknem cinkaly, auta troubila, lidé se smáli, někteří křičeli, jiní se zlobili a všechen ten hluk doléhal nahoru zkreslený výškou a ztlumený zavřenými okny. Vítr si pohrával s listím, které padalo ze stromů a vytvářelo neopakovatelnou atmosféru podzimu, kterou měla tak ráda.

Pokud se tedy nezměnila v blátivou kaši jako třeba zrovna teď, po té nečekané ledové spršce, která ji donutila změnit plány.

Původně měla namířeno ven, ale když se nebe zatáhlo a venku se náhle setmělo, rozmyslela si to. Posadila se na postel a vzala do ruky učebnici. Měla by se učit. Ale copak to jde, když se jí v hlavě motá pořád jen Viktor?

Doufala, že ho brzy zase potká.

Doufala v zázrak.

Že se na ni opět usměje a řekne...

Uprostřed všech těch nesmyslných úvah o klukovi, který sotva věděl, jak se jmenuje, usnula. Zdálo se jí, že je zase malá, sedí mámě na klíně a ona jí vypráví jednu ze svých nezapomenutelných pohádek...

Jenže ráno jí bylo pořád šestnáct a čekal ji poslední školní den před víkendem. Věděla, že to bude průšvih, protože měli psát dvě důležité úvodní písemné práce – a ona se ani na jednu z nich nepřipravila. Hlavu měla plnou jiných věcí, než jsou domácí úkoly.

Do školy šla s jasnou představou, že pro tohle táta mít pochopení nebude. V noci ho slyšela, i když se snažil nenadělat hluk. Zřejmě stejně jako ona nemohl spát. Poté, co se probudila ze svého snu, si během plížení na záchod všimla ztlumeného světla v kuchyni a nahlédla pootevřenými dveřmi dovnitř. Seděl za stolem, nepřítomně míchal lžičkou v hrnku a mračil se na prázdný prostor před sebou.

Chtěla se zeptat, co ho trápí.

Chtěla se k němu posadit ke stolu a prostě s ním jenom být.

Ale nakonec se zase vyplížila zpátky do svého pokoje a křečovitě stiskla víčka k sobě. Chtěla zapomenout na výraz v jeho tváři.

Že je něco špatně tušila už dlouho. Že je to tak zlé, to nečekala.

Proč jí nikdo z nich nedokázal říct, co se děje?

Když se ráno vymotala z deky, odhodila ji na stranu. Spustila nohy z postele a protřela si oči. Občas se jí zdálo, že je pořád tou malou holkou, co se v tomhle pokoji